

[Grethe Philip.]

kunne ikke udelukkes, at prisstigningerne som følge af afgiften ville føre til, at juli-pristallet udløser en ny dyrtidsportion. Man har altså ændret det fra, at det ikke kan udelukkes, til, at den formentlig vil udløse en ny pristalsportion, og da vi nu er kommet endnu 14 dage videre frem siden den 30. november til den 15. december, kunne det det jo være, at man helt var kommet over, at der var nogen usikkerhed.

Jeg vil gerne slutte mit indlæg her med at sige, at det som sagt er navnlig de langsigtede virkninger af det, der nu ekstra sættes i gang, som vi er interesseret i, og som vi stadig ikke synes vi har hørt så forfærdelig meget om.

Poul Dam: Må jeg begynde med et par bemærkninger om noget, der ikke kommer mig ved. Det er nemlig sådan, at under disse debatter har vi hyppigt indlæg fra færøske og grønlandske folketingsmedlemmer, der rettes til en minister, ministeren svarer, og dermed er sagen afklaret. Det kommer altså ikke resten af folketinget ved. Jeg tror, det er et forkert princip. Jeg tror, at vi netop for at placere Færøerne og Grønland rigtigt i vort fælles samfund må gøre det klart, at disse emner nok er lokale emner, men at det er emner, som danske politikere også er stærkt interesseret i. Når hr. Johan Nielsen således af økonomi- og budgetministeren får svaret, at da det er problemer, som vi løbende drøfter med de færøske myndigheder og også med de færøske folketingsmedlemmer, skal jeg ved denne lejlighed ikke gå nærmere ind på de enkelte spørgsmål, er det en tilkendegivelse af, at færøske problemer, tilskud til Færøernes anliggender, spørgsmålet om investeringer på Færøerne, er noget, statsministeriet og økonomi- og budgetministeriet afgør direkte med Færøerne, og danske politikere har i og for sig ikke noget at gøre med det. Jeg tror, vi er en del, der interesserer os meget for Færøerne ligesom for Grønland naturligvis, hvor vi har Grønlandsrådet og andre udmærkede organer, og som gerne ville være med til at udforme en dansk politik i forhold til Færøerne i højere grad, end vi får lejlighed til det, sådan som praksis hidtil har været.

De tanker, som jeg prøvede at lufte i mit første indlæg, om behovet for en ompriorite-

ring, for overvejelser om budgettets rimelighed på alle områder har jo vakt nogen opsigt og har også givet anledning til nogen misforståelse, så vidt jeg kan se. De to fortrinlige formænd for finansudvalget, som jeg har haft den glæde at arbejde under, følte sig begge en smule pikeret, og det var da slet ikke meningen. Jeg tror ikke, man kan gøre det bedre, end de hver for sig har gjort det. Det ligger i hele arbejdets natur, i en tradition, som både finansudvalget, finansministeriet, nu budgetministeriet, og i og for sig hele folketinget er skyld i, at vi har denne kolossale stivhed, og at vi ikke i tilstrækkelig grad har haft lejlighed til at kulegrave i fortiden. Jeg forstår, at ministeren og også flere af ordførerne er interesseret i, at nogle af de tanker, jeg har fremført, bliver taget op, og det glæder mig.

Det, der først og fremmest bekymrer mig ved den nuværende situation, er, at vi har fået et meget stort statsbudget, som er ganske overordentlig stift fra år til år. Vi har lovbundne og traditionsbestemte udgifter i et meget betydeligt omfang, således at det er uhyre svært at få penge til nye initiativer. Selv om en ny situation opstår, som kræver en ny indsats, er det, fordi så mange af ressourcerne — for nu at bruge det udtryk — er beslåglagt til det traditionelle, svært at få gennemført noget. Jeg er interesseret i en omfattende spareindsats, for at der kan blive råd til nye indsatser, i at fjerne de traditionelle udgifter for ikke at være nødt til at sige nej til de nye udgifter, som tiden kræver af os. Det er altså en spareindstilling, som måske ligger lidt ved siden af det, man plejer at forstå ved en spareindstilling, men hvor det netop er et ekspansivt samfund, et samfund i udvikling, som interesserer mig, og som jeg er bange for bliver hæmmet af de stive budgetter, som vi har i øjeblikket.

Jeg er enig med fru Grethe Philip i, at problemet her altid er, om oppositionen vil tage et ansvar, og med dette hænger jo også det sammen, som jeg sagde om, at hellige køer må slagtes i fællesskab. Det er også derfor, jeg ikke har i sinde at imødekomme hr. Lysholt Hansens ønske om at få nævnt nogle eksempler. Jeg har ikke bare et par stykker, som jeg tror hr. Damsgaard antog, jeg har et meget stort antal, men jeg skal nok lade være med at komme med nogen af dem, for hvis jeg tog et eller andet op, så ved jeg,